

Sygn. akt: XII C 220/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach XII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Ewa Dawczak-Schaefer
Protokolant:	Katarzyna Zegartowska

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2014 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa (...)z siedzibą w K.

przeciwko D. G.

roszczenia z umów bankowych innych

- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 101.514,94 (sto jeden tysięcy pięćset czternaście i 94/100) złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od kwoty 48.171,54 (czterdzieści osiem tysięcy sto siedemdziesiąt jeden i 54/100) złotych od dnia 26 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.093 (pięć tysięcy dziewięćdziesiąt trzy) złote tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt XII C 220/13

UZASADNIENIE

Powód (...) wniósł o zasądzenie od pozwanego D. G. kwoty 101.514,94 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 26 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty od kwoty 48.171,54 zł oraz zwrot kosztów postępowania w postaci opłaty sądowej oraz opłaty od pełnomocnictwa. Pełnomocnik powoda nie wnioskował o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu sądowym.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pozwany zawarł w dniu(...) roku z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowę nr (...), w oparciu o którą zobowiązał się do spłaty zadłużenia na zasadach określonych w Umowie i Regulaminie Udzielania Kredytów i Pożyczek/Wydawania i Używania kart kredytowych (...) Bank S.A. W związku z nieuregulowaniem zaległości Bank wypowiedział umowę pismem z dnia 13 lutego 2009 oraz wezwał pozwanego do zapłaty. Pozwany nie uregulował w pełni zadłużenia w terminie wyznaczonym. Wierzytelność została zbyta przez bank na rzecz powoda. Powód poinformował pozwanego o cesji wierzytelności pismem z dnia 10 czerwca 2013 roku oraz wezwał go do zapłaty. Na wymagalne roszczenie składa się kapitał w wysokości 48.171,54 zł oraz odsetki karne w kwocie 53.343,40 zł (k.20-37).

Pozwany nie stawił się na wyznaczony termin rozprawy, nie zajął również stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Umową z dnia (...) roku o numerze (...) (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. udzieliła D. G. pożyczkę w kwocie 72.261,33 zł. Pożyczkobiorca upoważnił bank do pomniejszenia kwoty pożyczki o:

- a) opłatę przygotowawczą za rozpatrzenie wniosku oraz sporządzenie i zawarcie umowy pożyczki w kwocie 80.000 zł;
- b) prowizję bankową od udzielonej pożyczki w kwocie 588,04 zł;
- c) składkę ubezpieczeniową w kwocie 8.154,69 zł.

Do dyspozycji Bank postawił pożyczkobiorcy kwotę 63.438 zł, a pożyczkobiorca upoważnił bank do pomniejszenia tej kwoty o kwotę całkowitego zadłużenia z tytułu aktywnej umowy nr (...) zawartej w dniu (...) roku, które na dzień zawarcia umowy wynosiło 41.838,60 zł w celu dokonania całkowitej spłaty pożyczki. Oprocentowanie nominalne pożyczki wynosiło 9% w stosunku rocznym i było stałe. Ustalono, że oprocentowanie nominalne nie może w stosunku rocznym przekraczać stopy odsetek maksymalnych wynoszących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP. Całkowity koszt pożyczki – w rozumieniu art. 7 ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U. 2001 nr 100 poz. 1081) wyniósł 26.713,09 zł, a rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 15,71%. Łączna kwota wszystkich kosztów, opłat i prowizji do zapłaty których zobowiązany był pożyczkobiorca wynosiła 26.713,09 zł (§1 pkt 7). W § 2 umowy postanowiono, że oprocentowanie od zadłużenia przeterminowanego liczone jest jako czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP i w dniu zawarcia umowy wynosiło 29%. Strony postanowiły, że zabezpieczeniem umowy będzie ubezpieczenie z tytułu śmierci, inwalidztwa i medical assistance w ramach umowy ubezpieczenia zawartej pomiędzy (...) Bankiem S.A. a (...) S.A. oraz utraty pracy w ramach umowy zawartej pomiędzy (...) Bankiem S.A. a (...) S.A. (umowa pożyczki, k.23, 55-62).

Regulamin udzielania pożyczek i kredytów przez (...) Bank S.A. w § 4 stanowił, że podstawowym zabezpieczeniem wiarytelności Banku jest nieodwołalne upoważnienie udzielone przez pożyczkobiorcę do pobierania z rachunku bieżącego środków na spłatę raty pożyczki (ust. 1). W zależności od kwot pożyczki oraz okresu spłaty Bank może przyjąć inne prawne formy zabezpieczenia (Regulamin udzielania pożyczek i kredytów przez (...) Bank S.A. ,k.63-64).

W dniu (...) roku pomiędzy (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. a powodem została zawarta umowa przelewu wiarytelności (umowa przelewu wiarytelności, k.26 – 29).

Wezwaniem z dnia 10 czerwca 2013 roku (...) Bank S.A. wezwał pozwanego D. G. do zapłaty kwoty 101.446 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma (k.30). Pismem z dnia 10 czerwca 2013 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. poinformował pozwanego, że na podstawie umowy sprzedaży wiarytelności z dnia 7 czerwca 2013 roku wiarytelność z tytułu zaległości dotyczącej kredytu nr (...) udzielonego przez (...) Bank S.A. powodowi przeszła na (...)z siedzibą w K. (wezwanie do zapłaty, pismo informujące o przelewie, k.31-32).

Wskazany wyżej stan faktyczny został oparty na wskazanych wyżej dowodach z dokumentów, których prawdziwość i treść nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Natomiast stosownie do treści art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wiarytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wiarytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie art. 2 ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 20 lipca 2001 roku (Dz. U. z dnia 18 września 2001r.) w brzmieniu obowiązującym w chwili zawierania umowy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej "kredytodawcą", udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (...). Konsumentem jest osoba fizyczna, która zawiera umowę z przedsiębiorcą w celu bezpośrednio niezwiązanym z działalnością gospodarczą.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że pomiędzy pozwanym, a (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. doszło do zawarcia umowy pożyczki o treści wskazanej przez art. 4 wskazanej wyżej ustawy. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika również, że wiarytelność przysługująca bankowi z tytułu tej pożyczki przeszła, na podstawie umowy przelewu wiarytelności na powoda, o czym dłużnik (pozwany) został powiadomiony. Nie ulega również wątpliwości, że dłużnik nie wywiązał się ze spłaty zaciągniętego zobowiązania.

Wątpliwości dotyczyły wysokości zadłużenia pożyczkobiorcy, w świetle brzmienia art. 7a ustawy dodanego przez art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 2005 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U.2005.157.1316 z dniem 20 lutego 2006 roku), zgodnie z treścią którego łączna kwota wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki, z wyłączeniem udokumentowanych lub wynikających z innych przepisów prawa kosztów, związanych z ustanowieniem, zmianą lub wygaśnięciem zabezpieczeń i ubezpieczeń (w tym kosztów ubezpieczenia spłaty kredytu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4), nie może przekroczyć 5 % kwoty udzielonego kredytu konsumenckiego. Art. 7 ust. 1 pkt 4 odnosi się co całkowitych kosztów pożyczki, które w przypadku pożyczki konsumenckiej obejmują również koszty ustanowienia, zmiany oraz związanych z wygaśnięciem zabezpieczeń i ubezpieczenia, z wyjątkiem kosztów ubezpieczenia spłaty kredytu - wraz z oprocentowaniem i pozostałymi kosztami - na wypadek śmierci, inwalidztwa, choroby lub bezrobocia konsumenta. Przepis ten został zmieniony przez ustawę z dnia 12 maja 2001 roku o kredycie konsumenckim (weszła w życie dnia 18 grudnia 2011 roku), jednakże do umów zawartych przed dniem wejścia w życie tej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Maksymalna wysokość kosztów umowy pożyczki została określona, jako 5 % kwoty udzielonego kredytu konsumenckiego. Przez pojęcie „kwoty udzielonego kredytu konsumenckiego” rozumie się kwotę środków przekazanych konsumentowi jako kwota 5% kredytu brutto. Pozwanemu została udzielona pożyczka w wysokości 72.261,33 zł co oznacza, że 5% wynosiło 3.613,06 zł, natomiast stosownie do treści § 1 pkt 7 umowy łączna kwota wszystkich kosztów, opłat i prowizji do zapłaty których zobowiązany był pożyczkobiorca wynosiła 26.713,09 zł (a więc przekraczała 5% limit).

Artykuł 7a ustawy o kredycie konsumenckim stanowił wprost, iż do kosztów, o których w nim mowa, zalicza się koszty prowizji i opłat. W przypadku zawartej umowy pozwany upoważnił bank do pomniejszenia kwoty pożyczki o opłatę przygotowawczą w kwocie 80 zł oraz prowizję bankową w kwocie 588,04 zł (łącznie 668,04 zł). Podkreślić należy, że pojęcie kosztów nie obejmuje odsetek. Pożyczkodawca upoważnił również bank do pomniejszenia kwoty pożyczki o składkę ubezpieczeniową w kwocie 8.154,69 zł. Zgodnie z dyspozycją art. 7a ustawowe ograniczenie wysokości kosztów nie odnosi się do kosztów udokumentowanych lub wynikających z innych przepisów prawa kosztów związanych z ustanowieniem, zmianą lub wygaśnięciem zabezpieczeń i ubezpieczeń (w tym kosztów ubezpieczenia spłaty kredytu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy). Wynika z tego, że wolą ustawodawcy było objęcie wyłączeniem wszystkich kosztów związanych z ubezpieczeniem i zabezpieczeniem, zarówno tych wchodzących w skład całkowitych kosztów kredytu, jak i spod zakresu tego pojęcia wyłączonych. Podkreślenia wymaga, że koszty związane z zabezpieczeniem i ubezpieczeniem kredytu są pobierane przez kredytodawcę, ale przekazywane firmom ubezpieczeniowym. Bank co prawda pobiera od pożyczkobiorcy składkę ubezpieczeniową, jednakże przekazuje ją zakładowi ubezpieczeń, w oparciu o zawartą przez bank na rzecz pożyczkobiorcy umowę ubezpieczenia, a więc udokumentowaną. Jak wynika z Regulaminu Banku obowiązującego w chwili zawierania przez pozwanego umowy pożyczki, jak również z samej treści umowy zabezpieczenie umowy stanowiło ubezpieczenie z tytułu śmierci, inwalidztwa i medical assistance w ramach umowy ubezpieczenia zawartej pomiędzy (...) Bankiem S.A. a (...) S.A. oraz utraty pracy w ramach umowy

zawartej pomiędzy (...) Bankiem S.A. a (...) S.A. Oznacza to, że stanowiło ono obligatoryjną treść zawartego stosunku prawnego, a nadto zostało należycie udokumentowane przez Bank, co oznacza, że łączna kwota wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy w wysokości 668,04 zł nie przekroczyła 5% progu wynoszącego 3.613,06 zł.

Mając to wszystko na uwadze Sąd uwzględnił powództwo i w oparciu o art. 339 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 101.514,94 złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od kwoty 48.171,54 złotych od dnia 26 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. i zgodnie z wnioskiem powoda zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.093 złote tytułem zwrotu kosztów postępowania w postaci zwrotu opłaty sądowej od dochodzonego roszczenia. Sąd zgodnie z wnioskiem nie zasądził od pozwanego na rzecz powoda obowiązku zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/-/ Ewa Dawczak - Schaefer